

Zijn de kinderen welkom?

L.W. de Graaff

Verschuiving in het denken

In onze omgeving komen we steeds meer mensen tegen die bewust kinderloos blijven. Meestal tijdelijk, soms voorgoed. De motieven zijn vaak duidelijk. Man en vrouw willen beiden blijven werken. Ook al zijn er mogelijkheden voor kinderopvang - ideaal is het meestal niet voor een moeder om werk en kinderen te combineren. Er kunnen ook andere redenen zijn. Jong samenwonenden of getrouwden willen graag nog wat van de wereld zien, voordat ze daarin worden belemmerd door een baby.

Vandaar dat het krijgen van kinderen dikwijls wordt gepland tussen het dertigste en veertigste levensjaar. Dat is vaak ook het moment waarop samenwonenden officieel gaan trouwen.

Het is nogal logisch dat we binnen de kerk ook met deze zaken te maken krijgen. Wat vroeger heel gewoon was, is vandaag niet meer vanzelfsprekend. Jongens en meisjes gaan vragen stellen. Ze vragen zich af of de Here wil dat getrouwden direct kinderen moeten verwekken. En zo ja, waarom wil de Here dat dan? Waarom mag je het krijgen van kinderen niet uitstellen tot later?

Het zijn deze vragen waarop ik in dit artikel wil ingaan. Gelet op de toegestane lengte van het artikel kan dit slechts beknopt gebeuren.

Kinderen: een zegen?

Zijn kinderen een zegen? En zo ja, wat betekent dat dan?

Om zo'n vraag goed te kunnen beantwoorden, is het belangrijk te weten waartoe de Here ons kinderen geeft. Het bekende antwoord is: om de kerk te bouwen. Zo'n antwoord wekt de indruk dat het bouwen van de kerk een doel op zichzelf is. Dat kan niet zo zijn. Er moet meer worden gezegd. En dat wil ik nu eerst doen.

Het is heel schriftuurlijk om te spreken over de kinderen als een zegen van de Here. De psalmen 127 en 128 zijn een duidelijk voorbeeld. Wat betekent dat woord 'zegen' eigenlijk?

Zegenen betekent letterlijk: verbreden, verwijderen, verspreiden. Het gaat er om dat mensen of dingen tot de volle ontplooiing worden gebracht.

Wanneer de Here zegent, geeft Hij kracht om het leven tot bloei te brengen. Zo geeft Hij ook de potentie en de vruchtbaarheid om kinderen te verwekken.

Wanneer kinderen worden geboren, is dat op zichzelf al een zegen. Gewoonlijk genieten ouders van hun kinderen en geven hun de nodige liefde en zorg. Direct moet hierbij worden opgemerkt, dat veel ouders ook moeite en zorgen ondervinden van hun kinderen. Soms heel veel. Het is te begrijpen dat sommige echtparen het woord 'kinderzegen' dan met gemengde gevoelens horen uitspreken.

En wanneer de kinderzegen alleen maar een geschenk voor de ouders zou zijn, dan zou er begrip moeten zijn voor echtparen die afzien van dit geschenk. Om wat voor reden dan ook.

Kinderen tot een zegen

Wanneer de Here blijkens Genesis 22:18 tot Abraham zegt, dat hij met zijn nageslacht tot een zegen zal worden voor alle volken op de aarde, dan is wel duidelijk wat hiermee wordt bedoeld. Uit Abrahams nageslacht zal uiteindelijk de Christus worden geboren. Zo zal Abraham tot een zegen voor deze wereld zijn.

Hoe staat het na de komst van de Christus? Zijn de kinderen der gelovigen nòg tot een zegen in deze wereld?

Ik meen dat deze vraag met 'ja' moet worden beantwoord. De kinderen van het verbond zijn niet alleen een zegen voor hun ouders, maar ook voor de wereld waarin zij leven. Ik heb het eens zo geformuleerd:

Wie zal morgen het evangelie verkondigen, wanneer vandaag geen verbondskinderen meer worden geboren?

Het is daarom een eervolle en gewichtige taak om kinderen op te voeden tot lichtende sterren in deze wereld (Filippenzen 2:15).

Inderdaad: door de kinderen wordt de kerk gebouwd. En zo kan de kerk het evangelie van het komende Koninkrijk blijven prediken.

Bij het licht van de Schrift wordt dus duidelijk, dat christelijke echtparen niet kunnen volstaan met de vraag of *zij* het wel prettig vinden om kinderen te krijgen. Ze kunnen ook niet volstaan met te bekijken of het wel past in *hun* planning of carrière.

Kinderen belangrijker dan werk?

Betekent dit dat kinderen altijd belangrijker zijn dan (met name) het werk? Mag niet een eerlijke en gelovige keuze worden gemaakt tussen werk en kinderen? Stel je voor, dat een getrouwde vrouw heel belangrijk werk mag doen in deze maatschappij of in een ontwikkelingsland. Het gaat in beide gevallen toch om dienst in of voor Gods Koninkrijk? Met deze vragen wordt gesuggereerd, dat de één zijn of haar werk kan laten voorgaan en een ander de kinderen. Niet iedereen heeft immers dezelfde gaven. Iedereen moet zelf de keuze maar maken.

Naar mijn overtuiging is dit toch een verkeerde redenering.

Als gehuwden *heb je al een keuze gemaakt*. Je hebt metterdaad besloten een gezinsleven te beginnen. En dat betekent: normaliter dienen de kinderen welkom te zijn.

Zeker: er kunnen allerlei bijzondere factoren zijn die het krijgen van kinderen belemmeren of zelfs onmogelijk maken. Ik heb het nu niet over de uitzonderingen, maar over de regel. Het blijft ongewoon, wanneer huwelijk en kinderen krijgen tijdelijk of definitief van elkaar moeten worden losgekoppeld.

Betekent dit dat de kinderen zo snel mogelijk na de trouwdag moeten worden geboren? Is er geen ruimte om te wennen aan elkaar en aan het getrouwd zijn?

Het is zeker belangrijk dat een echtpaar zich voorbereidt op het krijgen van kinderen. Het is van belang daar al in de tijd van verkering en verloving samen over te spreken en naar toe te leven. De periode van zwangerschap voegt aan die voorbereiding nog een dimensie toe.

Niettemin zijn er situaties denkbaar, waarin echtparen die erkennen dat huwelijk en kinderen krijgen bij elkaar horen, besluiten even te wachten voordat ze de taak van ouders op zich nemen.

Het zal duidelijk zijn, dat het dan gaat om een keuze die op een ander vlak ligt dan de keuze voor werk boven kinderen.

Er kan nog een ander argument worden aangevoerd. Waarom zou je het krijgen van een eerste kind niet een tijdlang mogen uitstellen, terwijl het bij een tweede kind wel geoorloofd is? En we vinden het toch ook gewoon, dat een echtpaar op een gegeven moment afziet van het verwekken van nog meer kinderen.

Ook dit argument is niet overtuigend. Op deze manier worden situaties met elkaar vergeleken, die in feite niet te vergelijken zijn.

Het is zeker waar dat een echtpaar kan besluiten te wachten met een derde of vierde kind, of zelfs definitief kan besluiten van meer kinderen af te zien.

Als het goed is, zullen zulke beslissingen worden genomen op grond van het feit dat er al één kind is of meerdere kinderen zijn. Dat is een geheel andere situatie. Elk kind dat geboren wordt, geeft aan de ouders nieuwe verantwoordelijkheid te dragen. En die verantwoordelijkheid weegt mee bij de verdere gezinsvorming. Gezinsvorming dient immers op een verantwoorde manier plaats te vinden.

Is onze samenleving kindvriendelijk?

Tenslotte nog een korte blik op de samenleving waarin wij onze kinderen ontvangen.

Het is niet eenvoudig een evenwichtig antwoord te geven op de vraag of die samenleving kindvriendelijk is. Waaraan valt dit af te meten? Kijken we naar de medische verzorging, dan is deze samenleving zeer kindvriendelijk. De kindersterfte is sterk teruggedrongen. Vergelijken we ons sociaal klimaat met dat in veel andere landen, dan komt onze samenleving er goed van af. Hier is bijvoorbeeld geen sprake van het systematisch uitbuiten van kinderen. En wanneer we dan ook nog kijken naar landen die in een oorlog verwickeld zijn, mogen we concluderen dat onze samenleving zeer kindvriendelijk is. Het is niet ten onrechte dat ons land wel wordt getypeerd als een 'jeugdland'. De kinderen hebben veel vrijheid en dikwijls ook veel geld. Er zijn zeer veel opleidingsmogelijkheden.

En toch.

Toch blijken deze voorrechten niet automatisch een positieve uitwerking te hebben op de kinderen zelf. Veel ouders tobben met de opvoeding van hun kinderen. En de kinderen op hun beurt weten zich geen raad met hun ouders. Er is een geweldige toename te zien van het aantal hulpvragen.

Of het nu gaat om klachten via de kindertelefoon, meldingen van incest en mishandeling, politiecontacten, jeugdtherapieën bij de RIAGG, scholen voor kinderen met leer- en opvoedingsmoeilijkheden, remedial teachers, studie-internaten of

pedagogische adviesbureaus, er zit een duidelijke groei in.

En hoe kan dat? Dr. H. Dupuis verzuchtte in de Elsevier van 1 febr. 1992:

In Nederland heeft het idee post gevat dat je kinderen kunt bestellen als een industrieel produkt, in de hoeveelheden die je wenst. De artsen worden door de samenleving onder druk gezet om vrouwen te geven wat ze willen. Iedere vrouw, zo is de tendens, heeft recht op een baby.

Ze maakte deze opmerking tegen de achtergrond van de tendens om het krijgen van kinderen lang uit te stellen tot na de dertig.

Men spreekt dan van 'valreepmoeders'. En wanneer de zwangerschap op zich laat wachten, worden gynaecologen te hulp geroepen, eventueel voor een 'in vitro fertilisatie' (reageerbuis-bevruchting).

In het verdere van het artikel spreekt ze haar zorg uit over het feit, dat de ouders dikwijls kost wat het kost het kind willen combineren met het werk en allerlei andere activiteiten. Wat volgens haar ten koste gaat van het jonge kind.

Binnen dit klimaat hebben christelijke ouders een gezin te stichten. En het is goed met elkaar rustig na te denken over wat er in deze tijd gaande is. Wie erover nadenkt, laat zich in ieder geval niet automatisch meedrijven met de waan van de dag. De confrontatie met een onchristelijke samenleving vraagt van ouders wel veel energie. Het is best voor te stellen dat ouders ertegen opzien kinderen te krijgen. Laten ze dan niet vergeten dat de Here zijn hulp belooft. En Hij doet wat Hij zegt. Zo zien we ook in deze tijd jongens en meisjes opgroeien als lichtende sterren in deze donkere wereld. Dat is niet een resultaat van onze inspanningen, maar een gave van de Geest.

Uw volk is een en al gewilligheid

ten dage van uw heerban;

in heilige feestdos rijst uit de schoot van de dageraad

de dauw uwer jonge mannen voor u op.

(Ps. 110:3)